

chen ruch Starosvětské plyne v ní jako proud v březích sebou a sobě upravených.

Typická sčasovka Starosvětské jest vlastně, za účelem rovnoměrného zalehnutí pohybu, známá vyhlázená, přírazná slovenská sčasovka Když jí bylo třeba vyrovnati se, tož aspoň dopadavým přízvukem brání se umrtvující jednotvárnosti. Řekl bych, že ve Starosvětské bije se do jednotvárnosti i železem podkovek.

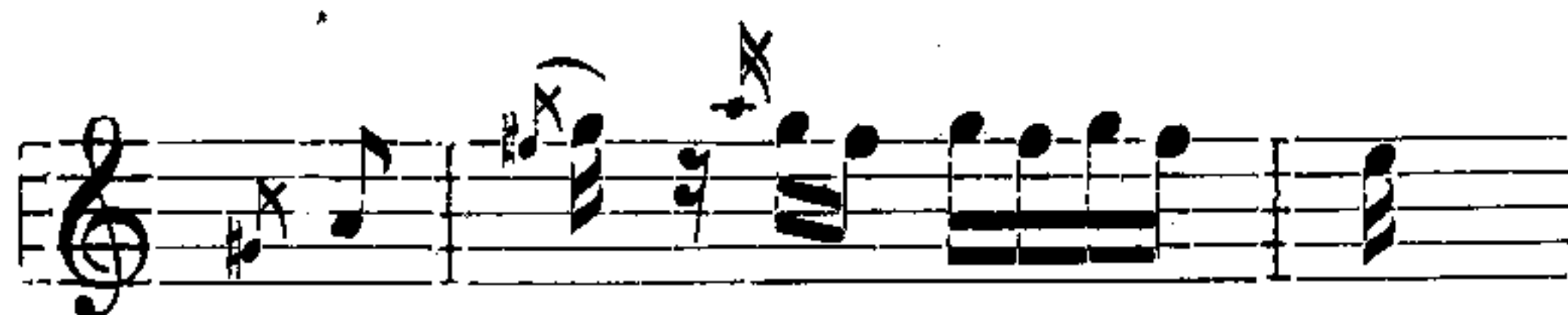
Hudci zpěváka se bezpečně drží, jeho nápěv pozorně zachycují. Jakmile ale zpěv ustane, třeba hudcům, obzvláště návodem prvního hudce, odkrytě dále skládati.

To jest zajímavý okamžik.

Hudec snaží se opakovati píseň; přirozeno, že do podrobností se mu to pokaždé nepodaří; slyšel třebas píseň po první.

Opíraje se o nejnápadnější nápěvky, skládá novým způsobem. Tu nápěv stěsnává, shrnuje; vynechává nejasné a vkládá svoje; tu spočine neb popohání i podle návyku.

Tak není těžko v nápěvku houslí

poznati dřívější nápěvek
— šo-ha-jíč - ku švarný —

Vzdálenější jest již podoba nápěvku písně

se sraženějším nápěvkem houslí

Skladba povyroستla. Mnohdy jest to pouhé okorování písně, variace její; mnohdy upne se pozornost hudce jen na část písně a obmění ji do té míry, že slyšíme dosti samostatný přípěv; jindy jen v uvyklé zahrávce si libuje.

Z první písně kolečkové, jak následná skladba ukazuje, utkvěl hudci v myslí druhý a třetí půloddíl. Ale harmonickou osnovou vznikne docela jiné článkování nápěvu, bohatě okorovaného; i má tato skladba hudců (od 10. taktu do 16.) ráz přípěvu.